

FIUL INVIAT

Aș vrea să ne ridicăm în picioare și să citim din Zaharia 14.6-7:

„În ziua aceea, nu va mai fi lumină; stelele strălucitoare se vor ascunde.

Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte; dar spre seară se va arăta lumina.”

Aceasta este o profeție din Vechiul Testament care înseamnă foarte mult pentru noi, la sfârșitul timpului, pentru că a fost o zi posomorâtă, „dar spre seară se va arăta lumina”.

Subiectul meu de astăzi este „Fiul înviat”.

În mesajul „Astăzi s-a împlinit această Scriptură” citim:

„Civilizația a călătorit cu soarele, și la fel Evanghelia. Ei au venit din Est și au mers spre Vest, așa cum merge soarele.”

Noi am putut vedea în istoria omenirii că civilizația a călătorit geografic de la Est la Vest, iar ultima parte a lumii care a fost civilizată a fost SUA.

„Acum se află pe Coasta de vest, dar nu poate merge mai departe pentru că se întoarce din nou în Est.

Profetul a spus: „Va veni o zi care nu poate fi numită nici zi, nici noapte”, o zi posomorâtă, cu multă ploaie și ceață, îndeajuns pentru a ști cum să te alături unei biserici și să-ți pui numele într-un registru. „Dar spre seară se va arăta Lumina.”
Astăzi s-a împlinit această Scriptură.”

Aleluia! Este una să citim o profeție din Vechiul Testament și este alta să citim

Biblia noastră. Sunt milioane de oameni care au citit Biblia sau o porțiune din ea, dar la ce ne folosește să citim Scriptura dacă nu știm unde se potrivesc aceste profeții? Dacă nu știm ce înseamnă, unde se ancorează, ce porțiune ne aparține nouă, care este ziua în care trăim sau ce Scriptură vorbește despre ziua noastră? Ce bine ne poate face dacă citim dar nu înțelegem nimic? Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că a trimis un profet care ne-a dezlegat tainele Cuvântului. Amin!

„Același s-o-a-r-e care răsare în Est este același f-i-u care apune în Vest.”

(În limba engleză avem cuvintele „sun” care înseamnă „soare” și „son” care înseamnă „fiu”. Ele se pronunță la fel și sunt folosite pentru a face analogie).

„Astfel, Același F-i-u al lui Dumnezeu care a venit în Est și S-a legitimat pe Sine ca Dumnezeu manifestat în trup, este Același F-i-u al lui Dumnezeu de aici, din emisfera vestică, ce Se identifică în seara aceasta pe Sine însuși în biserică, Același ieri, azi și în veci.”

Așadar, așa cum civilizația a călătorit cu soarele din Est spre Vest și Evanghelia a călătorit tot din Est spre Vest cu civilizația, iar Fiul, Isus Hristos care a înviat în Est, peste poporul din Est, este Același Fiu a Căruia Lumină strălucește la apusul soarelui.

Explicația dată de profet pentru această profeție din Zaharia este:

„Când Îl vedem pe Isus înviat în dimineața de Paști, când S-a ridicat din mormânt, El a înviat ca Lumină strălucitoare, iar acea Lumină S-a dus în Biserică în ziua de Rusalii, așa că ei L-au avut pe Fiul înviat în ei. Ei au avut Lumina, iar Lumina lor a purtat mărturie pe pământ, dar apoi, sub influența călărețului de pe calul alb, Biserica din prima Epocă, din Efes, a început să facă compromis cu privire la Cuvânt și să cedeze din Cuvânt, așa că ziua aceea a devenit înnourată. Totul a devenit ca o zi înnourată.

Soarele răsare și într-o zi înnourată, dar este în spatele norilor, așa că avem o zi care nu este nici zi, nici noapte, o atmosferă gri, o lumină pală. Soarele este acolo, dar este ascuns în spatele norilor confuziei, a părerilor omenești, a doctrinelor, a tuturor acestor lucruri care au fost adăugate la Evanghelie. Atunci, Lumina este în spatele norilor, călătorește toată ziua în spatele acestui acoperământ noros, care o ține neclară în ochii bisericii, dar spre seară, când soarele începe să apună, la

sfârșitul Epocilor Bisericii, la sfârșitul timpului, iese din acea neclaritate a părerilor omenești, a confuziei doctrinelor și a denominațiilor și vine jos în puterea deplină în care a fost văzută la început. Vedeți? Există o zi în care nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară se va arăta Lumina. Aleluia! Suntem atât de bucuroși că am văzut Lumina!

Să mergem împreună în 2Petru.

Multe din lucrurile pe care vreau să le aduc astăzi nu sunt noi pentru că le-am mai parcurs, dar de fiecare dată când le recitesc, deschid o nouă dimensiune pentru noi.

În 2Petru 1.16 scrie:

„În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri, mărirea Lui.”

Aici, Petru ne spune: „Eu nu vă spun povești, ci am fost acolo și am văzut măreția Sa”, după care începe să ne descrie ceea ce a văzut:

„Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”

Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt.”

El vorbește aici despre Muntele schimbării la față când Isus a fost proslăvit și când au fost prezenți și Moise și Ilie. Petru ne oferă mărturia sa oculară cu privire la ceea ce s-a întâmplat acolo, după care spune:

„Pe lângă mărturia mea, avem cuvântul prorociei” (v. 19).

Un cuvânt mai sigur decât cuvântul mărturiei este Cuvântul profeției care se împlinea atunci.

Petru a fost acolo și mărturisește: „Eu am fost acolo, am văzut aceste lucruri și le-am auzit, deci nu sunt fabule! Dar noi avem Cuvânt și mai sigur, ceva ce este mai presus de ceea ce vă spun eu, iar acesta este Cuvântul profeției pe care vă puteți

odihni sufletele în siguranță. Așadar, nu luați doar mărturia mea oculară, ci luați profeția!” Amin!

„Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.”

„...ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos...”

Acest Cuvânt al profeției este o Lumină care strălucește într-un loc întunecos; este Lumina de seară care împlinește profeția.

„...până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.”

Acest „Luceafăr de dimineață” despre care se vorbește aici este Fiul.

Astfel, putem înțelege că profeția este o Lumină care strălucește într-un loc întunecos până când se întâmplă ceva în noi, până când se crapă de ziuă și luceafărul de dimineață răsare în inimile noastre. Nu până când luceafărul apare pe cer, ci noi trebuie să-L luăm pe El și să fim atenți până când se crapă de ziuă și luceafărul de dimineață răsare în inimile noastre. Aleluia!

În Epoca Bisericii Tiatira din Cartea Epocilor Bisericii citim:

„Și-i voi da luceafărul de dimineață.” Conform Apocalipsei 22.16 și 2Petru 1.19, Luceafărul de dimineață este Isus.

„Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață.” (Apocalipsa 22.16), și: „...până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.” (2Petru 1.19).

Duhul este acolo aducând o făgăduință pentru cei aleși din epoca întunecoasă, cu privire la El Însuși, iar apoi în epocile care vor veni. Așa cum am spus deja, Isus Se identifică cu mesagerii fiecărei epoci. Ei au primit de la El descoperirea Cuvântului pentru fiecare perioadă, acest Cuvânt, descoperirea, scoțându-i pe aleșii lui Dumnezeu din lume și aducându-i în unire deplină cu Isus Hristos. Acești mesageri sunt numiți stele pentru că ei reflectă Lumina Soarelui, adică a lui Isus. Ei mai sunt numiți stele și pentru că luminează noaptea. Așadar, ei aduc Lumina lui Dumnezeu la poporul Său, în întunericul păcatului.”

Atunci când Îl vedem pe Isus în cartea Apocalipsei, El are în mâna Sa dreaptă șapte stele, care sunt mesagerii fiecărei epoci a Bisericii; prin ei, Lumina strălucește în întuneric în absența Fiului.

Să citim mai departe:

„Dacă vreodată un popor a avut nevoie de o făgăduință despre o țară în care nu există întuneric, acela a fost poporul epocii întunecoase. De aceea, Duhul le-a făgăduit Steaua dimineții. El le spune că Luceafărul, Căpetenia, adică Isus, care locuiește într-o Lumină de care nici un om nu se poate apropia, în Împărăția viitoare va fi Lumina lor prin propria Sa prezență. El nu va mai folosi mesagerii, stelele, pentru a da Lumină, ci Însuși Isus le va vorbi față în față în timp ce Își împarte Împărăția cu ei.”

Aici, fratele Branham ne spune că după epocile Bisericilor va veni un timp în care Domnul Isus nu-i va mai folosi pe mesageri, ci va veni El însuși.

„Este Luceafărul dimineții care Se va arăta atunci când începe să strălucească lumina Soarelui, când va veni Soarele nostru Isus. Atunci nu va mai fi nevoie de mesageri. El însuși ne va aduce Mesajul Său de salut, iar pe măsură ce Își conduce Împărăția și noi vom trăi în prezența Sa, Lumina Cuvântului va veni din ce în ce mai strălucitoare în ziua noastră desăvârșită.”

Noi putem vedea că așa cum a spus profetul lui Dumnezeu, atunci când ajungem la sfârșitul epocilor Bisericilor, *„Eu trebuie să mă micșorez pentru ca El să crească, pentru că noi nu putem fi aici în același timp”*. De ce? Pentru că acum când vine Lumina, nu mai este nevoie de mesagerii Luminii pentru că a venit Lumina Soarelui. Când face El aceasta? La sfârșitul epocilor Bisericilor, în zorile unei zile complet nouă.

„Nu știi cât timp mai avem să lucrăm. Soarele apune, dar Tu ai făgăduit prin profet că „spre seară se va arăta Lumina”, iar noi vedem că același soare care răsare în Est apune și în Vest. Civilizația a călătorit cu soarele și acum ne aflăm pe Coasta de Vest, iar Evanghelia a călătorit cu civilizația. Tată, noi știm că acesta este sfârșitul Evangheliei, sfârșitul timpului, sfârșitul veacului. Ea pășește în veșnicie, dar Tu ai făgăduit că va veni Fiul, că Se va descoperi Fiul omului.”

Așadar, nouă ni s-a făgăduit că spre seară se va arăta Lumina, iar fratele Branham s-a dus înapoi în Geneza și ne-a arătat un tipar pe care Dumnezeu l-a stabilit în

creație. Astfel, în mesajul „Este răsăritul Soarelui”, el a spus:

„Prima dată când a răsărit soarele în Geneza, el a adus un mesaj care spunea că pe pământ va fi viață, viață muritoare.”

Amin! De ce? Pentru că în acel pământ existau semințe, dar ele nu au putut veni la suprafață până când nu a existat un răsărit al soarelui, iar răsăritul soarelui mărturisea că viața urma să vină pe pământ. Era o mărturie că acolo exista ceva care trebuia să se ridice sub această lumină, iar soarele care a răsărit în Geneza mărturisea că exista o sămânță care trebuia să vină la viață, mărturisea că acolo exista viață.

Tot așa, în zilele noastre, după încheierea epocilor Bisericilor, noi avem răsăritul Soarelui, Hristos Însuși S-a întors pentru a mărturisi că există o Sămânță care trebuie să vină la Viață. El mărturisește că aduce Viața pe pământ. Aleluia!

„Dar de data aceasta, când a răsărit soarele, a existat un dublu răsărit al soarelui.”

El vorbește aici despre dimineața de Paști, când a existat un dublu răsărit al soarelui pentru că Fiul lui Dumnezeu a înviat la răsăritul soarelui.

Așadar, în dimineața de Paști a existat un dublu răsărit al soarelui. Amin!

„Un alt Soare, Fiul a înviat. Nu numai soarele a înviat, ci a înviat și Fiul pentru a aduce Viață veșnică la toată Sămânța făgăduită a lui Dumnezeu, pe care El a văzut-o prin cunoștința Sa mai dinainte trăind pe pământ.

La început, viața botanică nu a mai putut sta acolo, ci a fost adusă la viață de soare. Astăzi, când fiii lui Dumnezeu, aleșii Săi pe care El i-a cunoscut înainte de întemeierea lumii se află pe pământ, este nevoie de Lumina Fiului pentru a-i aduce la Viața veșnică. El i-a ales în Sine însuși înainte de întemeierea lumii.”

Aleluia! Noi am văzut că la început, biserica a înviat la răsăritul Soarelui. Ei au ieșit afară din camera de sus cu Lumina lui Dumnezeu în ei pentru că a avut loc o înviere. Ei se ascuseseră de teama autorităților, dar dintr-o dată, după înviere, Hristos a dovedit învierea Sa prin faptul că a înviat Ceva în ei. Din clipa aceea, Fiul care a înviat S-a aflat într-un Trup alcătuit din mai multe mădulare, iar dovada acestui lucru a fost că Viața pe care o manifestau ei era aceeași Viață care se afla în El. El a înviat pentru a aduce semințele la maturitate, iar ele au ieșit în Biserica timpurie. Dar apoi, prin compromis și păreri omenești, ei au alunecat sub norii

confuziei, iar atunci nu a mai fost Lumină decât pentru a-și pune numele într-un registru sau pentru a recunoaște că există un Fiul al lui Dumnezeu, deoarece nu prea vedeau Soarele.

Vedeți, era doar puțină Lumină care se infiltra prin confuzie, puțin Adevăr care pătrundea prin cele patruzeci de mii de denominațiuni. Învățătura catolică și-a răspândit în toată lumea doctrina trinitară și botezul în cele trei titluri, așa că numai puțină Lumină a reușit să se strecoare până jos pentru a putea găsi calea de-a lungul unei zile. Dar spre seară, în timpul de seară, Se ivește același Soare care s-a ridicat la început, vine jos printre nori și Lumina izbucnește din nou. Acela este apusul Soarelui în zilele bisericii dintre neamuri, la sfârșitul epocii Laodicea, la încheierea acestei zile. Totuși, în anul 1965, fratele Branham a venit și a predicat mesajul „Răsăritul Soarelui”, nu „Apusul Soarelui”, pentru că atunci când Soarele apune în Laodicea, răsare în Epoca Miresei.

Noi nu umblăm în Lumina Soarelui care apune! Aceasta este o nouă zi, pentru că noi am fost chemați afară din Laodicea și suntem dincolo de ea, am fost chemați mai sus, într-o înviere, pentru că Lumina deplină a Mântuitorului înviat ne-a înviat și pe noi.

Prieteni, noi nu umblăm în Lumina de seară! Aceasta nu este Lumina mesagerului, ci este Lumina Fiului. Aleluia! De aceea, cei ce umblă în Lumina mesagerului, umblă în umbra Luminii de seară pentru că Soarele a apus peste acel timp, dar a răsărit în Epoca Miresei. Acum, Fiul nu mai este într-un profet și nu mai lucrează numai printr-un om, ci lucrează prin Mireasa Sa. Aleluia! Noi nu mai putem merge înapoi, nu mai putem merge la Lumina care a apus în Laodicea pentru că aceasta este o nouă zi, sunt zorii unei zile noi, este răsăritul Soarelui, nu apusul Lui, pentru că atunci când unul apune, se ridică altul.

Vă amintiți Norul care a apărut în Arizona? Unde a apărut El? Deasupra Muntelui Sunset (Apus), deasupra pădurii Coronado. Ce înseamnă „coronado”? Încoronat. Aceasta a fost încununarea, a fost venirea Împăratului pentru a-și găsi Împărăteasa, iar aureola cununii a venit jos. Unde urma să fie așezată? Pe o Mireasă. Amin! Unde? Pe Muntele Apusului. Unde? În Arizona. Iar dacă ne uităm la drapelul statului Arizona, putem vedea răsăritul soarelui care apune. Totul ne îndreaptă înapoi spre apusul Soarelui, spre sfârșitul Luminii epocii neamurilor, dar vedem învierea cui? A Fiului, a Fiului care S-a arătat în Nor.

Fratele Branham a spus:

„Ce este acesta? Este Domnul nostru acolo sus!” Amin! Dar El nu a mai venit printr-un mesager, ci a venit El Însuși în plinătatea Cuvântului. Și este uimitor că fratele Branham a numit Noul acela „O Lumină.” El L-a numit de multe ori „O Lumină.”

Lumina care strălucea prin profet, prin înger, trebuia să anunțe venirea Fiului, a Soarelui când El avea să vină, iar la apus, pe măsură ce soarele trecea dincolo de orizont și Pământul se cufunda în întuneric, Norul acela strălucea pe cer; Se afla atât de sus încât Lumina soarelui (fiului) care apunea, mergea în sus reflectând, luminând și vestind: *„Acesta este El! El vine, este aici! Aceasta este venirea Domnului!”*

Ce este aceasta? Soarele care apunea strălucea vestind aceasta în timp ce Pământul era cufundat în întuneric. Este un timp de tranziție, o perioadă de tranziție, pentru că Soarele apunea peste epoca Laodicea arătând că acolo Se afla Fiul lui Dumnezeu. Aleluia!

În mesajul „Care este atracția de pe munte” citim:

„Ce este această Lumină sus, deasupra Muntelui Sunset, în pădurea Coronado din Arizona? Ce este acest lucru ciudat care a avut loc acolo, încât oamenii au venit din est în vest și au luat pietrele care erau acolo în jur când El a lovit aceasta?

„..Junior Jackson, îți amintești visul pe care l-ai avut și pe care eu l-am tălmăcit? Eu mergând spre apusul soarelui. Aceasta s-a întâmplat pe Muntele Sunset (Apus). Este timpul de seară, timpul apusului. Mesajul apusului așezat în istorie, sau mai degrabă așezarea unei profeții care este împlinită:

*„**Spre seară se va arăta Lumina peste Muntele Sunset, în pădurea Coronado, la patruzeci de mile nord de Tucson.**” Luați o hartă și verificați dacă vârful Sunset nu este acolo. Acesta este locul unde s-a petrecut totul. Nici eu nu am știut până zilele trecute.*

Aceasta nu va muri niciodată, ci se desfășoară în mod constant, de la ceea ce s-a întâmplat în mod real, la fotografia cu Isus care stătea acolo și se uita la noi; este exact Muntele Sunset și Lumina de seară.

Lumina de seară a venit, Dumnezeu legitimându-Se pe Sine Însuși. Ce este

aceasta? Este dovada că Dumnezeu și Hristos sunt una. Câți dintre voi ați văzut peruca albă pe care o avea El și despre care am vorbit din Apocalipsa 1? Vedeți, Divinitatea supremă, Autoritatea supremă! Nici un alt glas, nici un alt Dumnezeu, nimic altceva! „În El locuia plinătatea Dumnezeirii în trup”, și îngerii formau peruca Sa. Amin!

Ce s-a întâmplat deasupra Muntelui Sunset? Dumnezeu Își confirma Cuvântul Său. Despre aceasta este tot acest zgomot. Este Dumnezeu care-Și împlinește din nou Cuvântul făgăduit, din Apocalipsa 10.1-7: „În zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu.” Taina ascunsă a Apocalipsei 10.1-7, ultimul Mesaj pentru ultima epocă a Bisericii, împlinește exact, în această epocă, Luca 17.30, „Ziua în care se va descoperi Fiul omului.”

Ce s-a întâmplat pe Muntele Sunset? Dumnezeu Și-a confirmat Cuvântul! Amin!

„Dumnezeul cerului a făgăduit că timpul de seară va avea Lumini de seară. Cu trei ani în urmă, această taină era o profeție. „Acesta este timpul, domnilor?” Dar acum este istorie, a trecut. Făgăduința este împlinită. Acesta este timpul, domnilor și care este această atracție? Dumnezeu Împlinindu-Și Cuvântul! El este Același ieri, azi și în veci.”

Ce Cuvânt a împlinit El? Apocalipsa 10.1-7. Ce reprezintă Norul acela? Împlinirea Apocalipsei 10.1-7. Îngerul puternic a venit jos cu o Carte deschisă în mâna Sa și a pus un picior pe pământ și unul pe mare. Aceasta este ceea ce ne arăta Norul acela: că Îngerul puternic a venit jos, împlinind Apocalipsa 10.1-7.

Ce spune Apocalipsa 10.7? Că taina lui Dumnezeu se va încheia. „Taina” la singular, nu „tainele”. Este o singură taină, iar fratele Branham a spus: „Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită.” Atunci ce este Apocalipsa 10.7? Hristos. Ce este? Nu este un om din Kentucky, ci Hristos. Nu sunteți voi și nici eu, ci este Hristos. Nu sunt cărțile sau casetele, ci este Hristos. El este Apocalipsa, El este Pecetea a șaptea, El este Cel pe care a venit să-L anunțe mesagerul al șaptelea al Bisericii, conform Apocalipsa 10.7, El este Taina lui Dumnezeu descoperită. Unde este descoperită azi? În voi și în mine. Ce este aceasta? Descoperirea Tainei lui Hristos. Aleluia!

În „Sărbătoarea Trâmbițelor” citim:

„Duhul Sfânt a fost legat de aceste râuri denominaționale, timp de aproape două

mii de ani, dar va fi eliberat în timpul de seară prin Mesajul timpului de seară. Duhul Sfânt din nou înapoi în biserică, descoperit în timpul de seară în trup uman. El a făgăduit aceasta."

Zilele trecute, în timp ce mă pregăteam pentru adunare, am observat ceva ce a spus fratele Branham. El a fost întrebat care este diferența între lucrarea de mijlocire, de mediere a Mielului la tron și faptul că în „Interval” a spus că „Acum mijlocirea s-a încheiat.” Apoi am ajuns la un citat care a aprins ceva în inima mea. Este din „Interval”:

„Ce jubileu are loc în cer când Mielul părăsește locul de mijlocire pentru a veni aici ca să-Și pretindă proprietatea.”

Care este scopul tranziției pe care o vedem când se trece de la lucrarea de mijlocire în care El acoperă păcatele făcute din neștiință, pentru că în epocile Bisericii nu a fost descoperit Cuvântul deplin? Așadar, El a trebuit să stea acolo și să facă mijlocire pentru păcatele făcute din neștiință de copiii Săi, pentru că sămânța nu a putut ajunge la cunoștința deplină deoarece Cuvântul era învelit în spatele norilor. Dar la apusul soarelui, Lumina a ieșit afară, mesagerul a legat toate capetele lăsate libere, iar când acestea au fost legate împreună, El a venit jos cu Cartea deschisă în mâna Sa pentru că acum nu mai trebuie să facă mijlocirea pentru păcatele făcute din neștiință. Acum a adus Cuvântul deplin și nu mai există nici o scuză, așa că ispășirea noastră are loc prin faptul că venim la Cuvânt. Înțelegeți? Ispășirea noastră, iertarea și spălarea noastră se află în Cuvânt.

Cât timp Cuvântul era descoperit doar parțial, El trebuia să stea acolo, să acopere și să acopere pentru sămânța aleasă. Dar când Cuvântul nu mai este descoperit doar parțial, Mielul nu a mai trebuit să rămână acolo ca să facă acoperirea pentru faptele făcute din neștiință, ci a venit pentru a face ceva diferit. Lucrarea Sa de mediere s-a încheiat, iar acum El a intrat în lucrarea de pretindere a ceea ce a răscumpărat, pentru că așa cum am citit, *„Mielul părăsește locul de mijlocire pentru a veni aici ca să-Și pretindă proprietatea.”*

Așadar, El a venit pentru a-Și pretinde proprietatea, pentru a locui în mine și în voi.

Locuiește El în noi? Noi suntem proprietatea Lui, pentru că El a venit jos ca să pretindă ceea ce este a Lui. El a venit să-Și pretindă proprietatea pentru ca Ea să se întoarcă înapoi la El. Ce zi trăim, prieteni!

Cred că noi nu putem vorbi îndeajuns despre aceasta, despre a ști exact unde suntem, ce are loc acum, ce înseamnă acest Cuvânt pentru noi și de ce acest Cuvânt este totul pentru noi. Cuvântul este El, iar când a venit El, a venit în descoperirea deplină a Cuvântului Său, ceea ce înseamnă că dacă respingem aceasta, Îl respingem pe El, respingem Sângele Său. Înseamnă că respingem ispășirea noastră pentru că El este Ispășirea noastră. El Își spală Mireasa cu Apa Cuvântului, iar acum a venit un Cuvânt deplin pentru o spălare deplină, pentru ca Mireasa să fie fără pată și fără nici o zbârcitură. Aleluia!

Să continuăm cu predica „Răsăritul Soarelui”:

„Acum, Cine este Fiul omului? „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.” Prin toată învățătura pe care o avem și confirmarea Cuvântului lui Dumnezeu; prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin semne și minuni, în cartea lui Luca din care tocmai am citit, în Luca 17.30, în Maleahi 4 și în alte Scripturi cu care suntem familiarizați, astăzi vedem că Cuvântul este legănat din nou deasupra oamenilor, că tradițiile omenești sunt moarte, iar Fiul lui Dumnezeu este viu din nou alături de botezul Duhului Sfânt chiar printre noi, și ne dă Viața.”

În continuare, fratele Branham a vorbit despre snopul legănat și ceea ce a spus este foarte important. Ce este legănat din nou deasupra oamenilor? Cuvântul. Nu William Branham este legănat deasupra oamenilor, ci Cuvântul. Profeția este împlinită și manifestată, iar el leagăna împlinirea Cuvântului.

Când a înviat Isus Hristos din morți, aceasta a fost un snop legănat deasupra oamenilor pentru că era împlinirea unei profeții. Apoi, El a făgăduit: „*Eu voi veni la voi*”, iar în ziua de Rusalii, când Stâlpul de Foc S-a împărțit în limbi de foc peste cei prezenți, ei au ieșit din camera de sus predicând. Ce era aceasta? Snopul legănat din nou asupra lor. De ce? Era Cuvântul care se manifesta, o făgăduință care se împlinea așa cum a spus El că se va întâmpla. Cuvântul era legănat deasupra oamenilor.

În continuare citim:

„Așa cum Hristos a fost Cel dintâi care a înviat dintre toți prorocii. Cu toate că a fost preumbrit în multe locuri, El a fost primul rod al celor care dormeau. La venirea lui Hristos în Mireasă, trebuie să fie un snop care va fi legănat din nou, în zilele din urmă.”

„La venirea lui Hristos în Mireasă”, este una din expresiile mele preferate.

Oamenii așteaptă venirea lui Hristos, dar ce așteaptă ei de fapt? Noi nu așteptăm ca cerul să se deschidă și să vedem cu toții un Om care vine jos. Dar ce așteptăm noi la această venire? Aceasta este venirea lui Hristos în Mireasă; El vine din nou înapoi în Biserica Sa, așa cum a făcut cu prima Biserică, El Se întoarce să locuiască într-un Trup alcătuit din mai multe mădulare, în Trupul Său. Aceasta ne spune Scriptura.

Cine este Trupul lui Isus Hristos? Biserica, iar El, Capul S-a întors la Trup. Amin! Acum, El vine în Chipul Miresei, într-un Trup Mireasă alcătuit din mai multe mădulare. De ce? Ca să facă aceleași lucruri pe care le-a făcut înainte, ca să îplinească Cuvântul Său, ca să îplinească făgăduințele Sale.

Fratele Branham a spus: *„Ce a venit să facă acel Snop? El a venit să arate tradițiile moarte ale omului.”* De ce? Pentru că în Snopul pentru legănat, noi am avut un profet care a împlinit Maleahi 4 și Luca 17.30, descoperindu-L pe Fiul omului, iar pe măsură ce făcea aceasta, Însăși Viața, manifestarea Cuvântului în el, a dovedit că fiecare tradiție este moartă pentru că ei nu pot învia morți, nu pot vindeca bolnavii, nu pot împlini Cuvântul, nu știu în ce zi trăiesc și nu știu care este Cuvântul pentru ceasul acesta; sunt moarte, sunt tradiții, au venit din mintea omului și trebuie să moară. Tot ce provine din mintea omului va muri, dar ceea ce provine din gândul lui Dumnezeu va trăi în veci. De aceea, denominațiunile vor eșua de fiecare dată, nu există niciuna care să funcționeze pentru că toate se bazează pe înțelegerea intelectuală a Scripturii de către un anumit grup de indivizi. Nu va funcționa!

În zilele noastre a venit un profet, împlinind Cuvântul, iar Cuvântul a fost legănat deasupra oamenilor, arătând că în Cuvânt Se află încă aceeași Putere și că nu există scuze pentru faptul că nu funcționează, fiindcă funcționează.

„A legăna un snop. Ce era snopul? Primul care ajungea la maturitate, primul care dovedea că era grâu, care dovedea că era un snop.”

În Vechiul Testament, pentru jertfa întâilor roade, pentru legănarea snopului, era recoltată prima parte a câmpului care ajungea la maturitate și dusă în Templu, iar preotul o legăna înaintea Domnului. Era o legănare de mulțumire, o jertfă pentru Domnul, prin care I se aducea mulțumire pentru roade, mărturisind că Cel ce a adus acea porțiune la rodire, va aduce și restul recoltei la rodire.

Așadar, la sfârșitul timpului trebuie să aibă loc din nou o legănare a snopului.

„Aleluia! Sunt sigur că înțelegeți despre ce vorbesc. Era legănat deasupra oamenilor. Astfel, prima dată, va veni la suprafață pentru epoca Miresei, pentru o înviere din denominaționalismul întunecat, va fi un Mesaj care va arăta că maturitatea deplină a Cuvântului s-a întors din nou înapoi în puterea Sa deplină și că este legănat deasupra oamenilor, prin aceleași semne și minuni pe care El le-a făcut acolo, în trecut.”

Ce mesaj a predicat el? Răsăritul Soarelui. Era la Paști, în anul 1965. Vedeți, este Răsăritul Soarelui. Nu apusul, ci Răsăritul Soarelui. Ce a predicat el? Un mesaj de înviere. Și ce a arătat? Că la înviere, mai întâi are loc legănarea unui snop, iar apoi vine maturitatea recoltei într-un popor.

Aceasta s-a întâmplat la Rusalii. Hristos a fost pus într-un mormânt pe care l-au sigilat cu o pecete romană; L-au pus într-un mormânt peste care au prăvălit o piatră și au pus o pecete romană peste el, Hristos fiind pus în spatele unor gratii sau ținut departe de oameni, fiind întemnițat în spatele unei peceți romane. Dar când a venit timpul potrivit pentru profeția care spunea: „A treia zi voi învia din nou”, Viața care a venit la El a rupt pecetea romană, iar Hristos S-a întors din nou la oameni. Amin!

Fiecare denominațiune începe cu biserica catolică. Ea este curva din Apocalipsa 17, dar curva aceasta are fiice, iar fiicele ei sunt tot curve. Așadar, toate sistemele denominaționale pot să-i mulțumească mamei curve pentru existența lor. Toate s-au născut prin reforme, prin proteste, după care s-au despărțit în mai multe denominațiuni, iar acum, la sfârșitul timpului, a existat tot o pecete romană care-L ascundea pe Hristos de oameni, ținându-L într-un mormânt pentru ca Viața deplină să fie ținută departe de oameni, de aceea, acum ei au doar o viață de biserică, o viață de miercuri și duminică; ei vin la biserică, dar unde este Viața lui Isus Hristos? Unde este Cuvântul viu într-un popor? Nu un popor care vine la biserică duminică și trăiește altfel în restul săptămânii, ci trăiește Viața adevărată, originală a lui Isus Hristos? Unde este Ea? A fost pusă în spatele cui? A unei peceți romane. Dar la Răsăritul Soarelui, în timpul luminilor de seară, Isus a rupt încă o dată pecetea romană și S-a întors din nou în măsură deplină. De ce? Ca să locuiască într-un popor care nu ține tradiția unei biserici și nu vine la biserică duminică, ci trăiește zilnic Viața lui Isus Hristos Însuși. În fiecare clipă a fiecărei zile. Biserica nu este o clădire, un titlu sau un nume, ci este poporul viu al lui Dumnezeu.

Așadar, nu contează ce titlu purtăm sau la ce clădire mergem, pentru că dacă mâine arde această clădire, biserica nu va fi afectată deloc. Biserica va continua să meargă mai departe. Aleluia! De ce? Pentru că Biserica sunt fiii și fiicele lui Dumnezeu care sunt aduși la Viață prin puterea lui Isus Hristos. Aceasta este Biserica; este Trupul, locul în care locuiește Dumnezeu. Nu clădirea este Biserica. Acesta este motivul pentru care ei nu pot închide Biserica; ei pot închide această clădire, dar nu pot închide Biserica.

„...pentru o înviere din denomiționalismul întunecos.” Este o înviere pentru epoca Miresei. Epoca Miresei este învierea din denomiționalismul întunecos.

„Ce înviere a fost aceea și ce înviere este aceasta!”

Să mai citim încă o dată:

„Astfel, prima dată, va veni la suprafață pentru epoca Miresei, pentru o înviere din denomiționalismul întunecat, va fi un Mesaj care va arăta că maturitatea deplină a Cuvântului s-a întors din nou înapoi în puterea Sa deplină și că este legănat deasupra oamenilor, prin aceleași semne și minuni pe care El le-a făcut acolo, în trecut.”

„Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi”. El a spus aceasta vorbindu-i Soției Sale.”

Cu cine vorbea El când a spus aceste cuvinte? El nu a vorbit cu lumea, ci îi vorbea Soției Sale.

„Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.” Ce înviere a fost aceea! Și ce înviere este aceasta, să fii adus la Viață din morți, „pentru a fi făcut viu în Isus Hristos”, prin puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu.

El a fost legănat deasupra lor. Cuvântul, care era El, a fost legănat deasupra lor în ziua de Rusalii. Cuvântul făcut trup. Așa cum am spus, acum, în zilele din urmă El va fi legănat din nou.”

Aș vrea să citim împreună câteva versete din Biblie, dar mai întâi, voi mai citi ceva din „Răsăritul Soarelui”:

„A fost profeția, Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă profeția este Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu, nu poate cădea. Și aceeași profeție, același Cuvânt al lui Dumnezeu care a spus că El Îl va învia, spune că noi am înviat deja odată cu El. Nu-i de mirare

că El a spus: „Nu te teme!” Și este scris că „Același Duh care a fost în El, este acum în noi și aduce la Viață și trupurile noastre muritoare.”

Prieteni, nu vă temeți, Fiul a înviat!”

Fratele Branham predica „Răsăritul Soarelui” și vorbea despre faptul că același Cuvânt care L-a înviat pe El, va învia și trupurile noastre moarte, după care a spus: „Nu vă temeți, Fiul a înviat!” Ce era aceasta? Răsăritul Soarelui, învierea din denomiționalismul întunecos, Epoca Miresei, noua zi care răsărea în Viața duhovnicească a credincioșilor. Aleluia!

Sunt atât de bucuros pentru aceasta!

Să deschidem acum la Ioan 8.12:

„Isus le-a vorbit din nou și a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea Lumina Vieții.”

Unde va fi răsăritul Soarelui (învierea Fiului)? În ei. Astfel, ei nu vor umbla în întuneric, ci vor avea Lumina Vieții.

Țineți minte! A existat o înviere a Fiului, dar aceasta nu înseamnă că o poate vedea oricine astăzi. De ce nu o poate vedea oricine? Pentru că este o taină învelită, este o taină despre locul unde strălucește Soarele astăzi. Unde strălucește El? În Mireasă. Ea are Lumina.

Isus S-a uitat la ucenici și le-a zis: *„Voi sunteți Lumina lumii!”* Amin! Iar ei trăiau într-un loc întunecos.

Noi am văzut deja apusul Soarelui asupra civilizației, al Evangheliei asupra epocilor bisericilor, dar cu toate acestea, este răsăritul Soarelui, însă lumea întreagă se află într-un întuneric profund.

Noi nu vorbim despre strălucirea soarelui natural, ci vorbim despre Lumina cu privire la Dumnezeu și vedem că lumea este într-o amnezie totală. Dar pentru că există o Lumină care strălucește, noi putem vedea unde suntem și avem destulă Lumină ca să vedem Cuvântul deplin. Vederea noastră nu este încetoșată din cauza obscurității norilor, fiindcă norii au fost dați la o parte și vedem zorii unei noi zile, este însorit și luminos, iar noi putem vedea unde ne aflăm.

Lumea întregă este în întuneric, dar nu vă temeți, prieteni, pentru că Soarele este sus.

Ce verset a folosit fratele Branham pentru a vorbi despre aceasta?

„Dacă Duhul care L-a înviat pe Isus locuiește în voi, El va aduce la Viață și trupurile voastre muritoare.” (Romani 8.11). Apoi, fratele Branham merge mai departe și spune:

„Vă va schimba din ceea ce obișnuiați să fiți. Astfel, dacă ați fumat, nu veți mai fuma; dacă obișnuiați să beți, nu veți mai bea; dacă obișnuiați să petreceți, nu veți mai petrece; dacă obișnuiați să aveți gânduri rele, nu le veți mai avea.”

Cine face aceasta? Același Duh care L-a adus la Viață pe El, vă va aduce la Viață și pe voi. Ce este aceasta? Semnul învierii noastre. Amin! Este puterea lui Dumnezeu care ne schimbă viața, este învierea și se petrece chiar acum. Și ce face? Ne schimbă din ce în ce mai mult în chipul lui Isus Hristos. Ce este aceasta? Învierea sfinților, răsăritul unei zile noi, epoca Miresei sub Lumina deplină a secerișului, care ne aduce maturitatea deplină. Aleluia!

În Matei 5.14, Isus a spus: *„Voi sunteți Lumina lumii.”*

După Paști a avut loc o schimbare, o tranziție. Paștele a fost învierea Fiului lui Dumnezeu, iar Fiul S-a înălțat, dar apoi a trebuit să vină jos și să intre în Trupul Său. Astfel, în ziua de Rusalii, Fiul înviat, Soarele strălucitor care a răsărit în acea nouă zi pentru Biserica Sa, a intrat într-un Trup, iar atunci ei au devenit Lumina lumii; cei care purtau Lumina. Este adevărat? Nu era o lumină diferită, ci era aceeași Lumină, dar într-un vas diferit.

Acum aș vrea să mergem în Ioan 17, iar înainte de a citi de acolo, vreau să spun că noi știm că Isus a spus: *„Eu nu vă osândesc, ci Cel care vă osândește este Cuvântul Meu. Eu nu vă judec, dar dacă nu acceptați Cuvântul, v-ați judecat singuri, sunteți deja osândiți. Eu nu vă osândesc, dar prin faptul că nu ați acceptat Cuvântul, v-ați osândit singuri.”* Isus a început să explice aceasta atunci când vorbea cu fariseii și le-a spus: *„Voi sunteți de la tatăl vostru, diavolul, pentru că nu credeți în Cel pe care L-a trimis Dumnezeu.”* Prin aceasta, Isus le spunea: *„Dacă nu acceptați Cuvântul făcut trup, nu faceți parte din Dumnezeu.”* El nu a complicat lucrurile, ci a spus: *„Eu nu vă judec, nu voi face nici o judecată, ci vă judecați voi singuri, pentru că atunci când vine Cuvântul, El vine pentru judecată.”* Când vine

Cuvântul, iar voi alegeți să luați propria voastră părere și nu Cuvântul, sunteți deja osândiți.

Așadar, Isus nu a trebuit să spună nimic, pentru că ei s-au osândit singuri. Dar apoi, s-a schimbat ceva. Să mergem la Ioan 17.20:

„Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.”

Aici vedem sosirea unei tranziții. Înainte, Cel ce aducea Cuvântul era Isus, iar respingerea Cuvântului adus de El însemna să respingi Viața veșnică, însemna să respingi iertarea Sa și să te osândești singur, să te condamni singur, dar aici El a spus: *„Eu nu Mă rog numai pentru apostoli, ci și pentru toți cei care vor crede prin cuvântul lor. Nu Cuvântul Meu, ci cuvântul lor.”* De ce spunea aceasta? Pentru că urma să aibă loc un transfer: Fiul înviat urma să intre într-un Trup alcătuit din mai multe mădulare, iar atunci, Cuvântul vorbit de ei era ca și cum L-ar fi vorbit El.

Să mergem în Ioan 20.19:

„În seara aceleași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!”

Acesta este motivul pentru care fratele Branham a predicat mesajul: *„Shalom”*. De ce? Pentru că în prima zi a săptămânii, în noua zi, săptămâna era încheiată, ispășirea fusese făcută și Paștele trecuse. El a venit la ei în prima zi, în noua zi, în noua epocă și i-a găsit cu ușile încuiate de frica iudeilor, dar El le-a zis: *„Pace vouă!”* Acesta este motivul pentru care fratele Branham a venit și a spus: *„Shalom! Shalom! Este timpul păcii! El este înviat, El S-a întors printre noi și este pace pentru Mireasă. Nu este nimic pentru care să ne facem griji. Este pace pentru că El a rupt pecetea romană; El a pășit în față, iar acum este pace pentru Mireasă.”*

„Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.

Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”

După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!” (v. 20-22).

Aici, în prima zi a avut loc o înviere, iar pe măsură ce El se ridica în noua zi, S-a dus la apostoli și le-a zis: „*Pace vouă! Așa cum M-a trimis Tatăl pe Mine, tot așa vă trimit și Eu pe voi.*” Fratele Branham a întrebat:

„*Cum L-a trimis Tatăl pe El? Tatăl a intrat în El. Și cum i-a trimis pe ei? A intrat în ei. Apoi a suflat asupra lor și a zis: „Luați Duh Sfânt (în limba engleză scrie: „Primiți Duh Sfânt!”).*”

„*Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține vor fi ținute.*” (v.23).

Ce se întâmplă aici? Pecetea romană a fost ruptă, dovedind că ispășirea a fost acceptată. Când a înviat, El a dovedit că ispășirea a fost acceptată și că pentru copiii lui Dumnezeu nu mai există nici un păcat. Pecetea romană a fost ruptă, iar El a pășit în față dovedind că ispășirea a fost desăvârșită și că a fost acceptată.

Când El a rupt pecetea romană și a pășit în față în anul 1963, noi L-am văzut pe Domnul învăluit, îmbrăcat într-un Nor și a trebuit să înțelegem că ispășirea a fost acceptată. Amin!

Pecetea romană a fost ruptă, este o nouă zi, iar în această nouă zi, El a suflat peste ucenici și le-a zis: „*Luați Duh Sfânt. Vă trimit pe voi și: Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține vor fi ținute.*”

Vedeți? Tocmai s-a întâmplat ceva de importanță majoră, iar fratele Branham a spus în predica „Răsăritul Soarelui”:

„*El a spus: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri. Pe această piatră voi zidi biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.*”

Aceasta este descoperirea divină a Cuvântului făcut trup. Dacă în ziua aceea a fost trup în Fiul, Mirele, astăzi este trup în Mireasă. Vedeți? Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate și celor ce le veți ține vor fi ținute.”

Fratele Branham a luat versetul acesta și L-a pus în dreptul nostru.

„*Biserica catolică a luat aceasta și a dat-o la preoții lor, dar este ceva firesc.*”

Acesta era un verset care a fost așezat acolo pentru apostoli, așa că El a suflat asupra lor ca să ia Duh Sfânt și le-a spus că ei pot să ierte sau să țină păcatele. Fratele Branham a spus că biserica catolică a luat aceste cuvinte, iar preoții lor spun: „Ești iertat!” sau: „Nu ești iertat!”, și iartă sau țin păcatele pretinzând că împlinesc Scripturile, dar adevărul este că ei fac aceasta într-un fel firesc și nu împlinesc nici pe departe Scripturile. De ce? Pentru că nu omul poate decide dacă ești iertat sau nu ești iertat, aceasta nu este pentru el deoarece Însuși Isus a spus: *„Eu nu vă judec. Eu nu am venit ca să vă judec, ci vă judecați voi înșivă.”*

Așadar, cum poate face un preot catolic ceea ce Isus Hristos Însuși nu a făcut atunci când a fost pe pământ? Cum poate face un om ceea ce Isus Hristos nu a făcut când a fost aici? Când a spus acele cuvinte, El a știut că apostolii Săi le vor înțelege și le vor împlini duhovnicește.

Să citim ce a spus fratele Branham mai departe:

„Fiți atenți! Cuvântul descoperit duhovnicește a fost Cel care a făcut aceasta! Iată de ce El le-a spus să meargă și să boteze în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”

El a început să ne clarifice tabloul, așa că înțelegem că nu este vorba despre un om care stă într-o cameră de mărturisiri și spune: „Ai mărturisit, ești iertat!” Cum poate spune omul acela că ești iertat? Sau cum poate spune: „Nu ești iertat?” Aceasta este ceva firesc, dar calea duhovnicească spre iertare este ceea ce a spus El: *„Mergeți și botezați în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”* Astfel, când ei au primit descoperirea că Numele celor trei titluri este „Domnul Isus Hristos”, păcatele lor au fost iertate. Dar pentru cei care L-au refuzat, păcatele au fost ținute.

Aceasta este Scriptura, prieteni.

În Marcu 16.14-16 citim:

„În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece, când ședeau la masă, și i-a muștră pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviați.

Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.”

O aveți chiar aici. Amintiți-vă că Isus a spus: „Nu știți că voi veți judeca lumea?” (1Corinteni 6.2). Ce înseamnă aceasta? Tot ce trebuie să facem noi este să aducem Cuvântul, iar Cuvântul judecă. Judecata va fi foarte ușoară în ziua aceea, pentru că Cuvântul este Cel ce face judecata acum, Cuvântul descoperit duhovnicește. Nu ceea ce gândim sau spunem noi, nici decizia pe care o luăm noi cu privire la oameni; noi predicăm Evanghelia, iar Evanghelia este cea care judecă.

*„Altcineva vă judecă, nu Eu, iar El judecă chiar și cuvintele pe care le spun Eu.”
Amin!*

Când Fiul înviat a intrat într-un popor, a fost o trecere; atunci, ei au putut intra în descoperirea Cuvântului, prin Duhul Sfânt, și să-i elibereze pe oameni de păcatele lor sau să-i lase legați de ele. A existat o Putere extraordinară care a intrat în Biserică, iar atunci ei au putut să meargă din oraș în oraș, din loc în loc, predicând Evanghelia harului, a pocăinței și a ispășirii.

Dar care era ispășirea lor atunci? Credința în Cuvântul predicat. Nu a fost: „Repetă rugăciunea după mine”, nici: „Spune doar că Îl iubești pe Isus.”

Niciuna dintre acestea nu vor funcționa, prieteni, ci trebuie să fie Cuvântul descoperit duhovnicește. Astăzi, noi trebuie să-L acceptăm pe Hristos în Cuvântul deplin. Aceasta este ispășirea. Aleluia!

În „Sărbătoarea Trâmbițelor” scrie:

„Mesajul îngerului al șaptelea, sub aceeași Trâmbiță, aceeași Pecete, trebuie să cheme (ce?) poporul, Mireasa, afară din pentecostalism și tradițiile lumești, la ispășirea originală, Cuvântul făcut trup printre noi, Hristos în Cuvântul Său de aici.”

În „Unirea invizibilă a Miresei” citim:

„Ce este păcatul? Păcatul este necredința.”

Acum putem înțelege de ce oamenii sunt judecați de Cuvânt? Când vine Cuvântul și cineva nu-L crede, omul acela păcătuiește, dar dacă Îl crede, omul acela este eliberat pe păcat. Aici nu este vorba despre fumat, băut sau alte lucruri, fiindcă toate acestea cad atunci când vine înăuntru Viața lui Hristos. Judecata vine atunci când Cuvântul este respins, când Cuvântul nu este crezut.

Aceasta înseamnă a ierta sau a ține păcatele.

„Ce este păcatul? Păcatul este necredința. Necredința (în ce?) în Cuvânt; necredința în Dumnezeu care este Cuvântul curat și nepângărit. Oh, aleluia! Noi vom pleca în curând la ceruri. Amin! Suntem pregătiți.

Gândiți-vă, hainele voastre sunt spălate de Apa Cuvântului care sângerează.”

Fratele Branham a ajuns la finalul slujbei sale, iar într-unul din mesajele sale, al cărui titlu nu mi-l amintesc, a spus: *„Stânca a fost lovită din nou! Zburați la apă! Hristos a fost lovit la Calvar. Zburați la Calvar!”*

Acum, El S-a întors în Cuvânt, iar Cuvântul a fost răstignit; Cuvântul a fost lovit din nou, iar acum Apa iese din Stânca lovită. Mergeți la Stâncă și beți Viața! Ce este aceasta? Este Cuvântul care a fost descoperit, este Isus Hristos, este Ispășirea noastră. Aleluia! Oamenii vorbesc tot timpul despre Sânge, dar ce vreți să spuneți când ziceți: „Sânge”? Vă referiți la sângele care a curs din trupul Lui la Calvar? Acesta a cumpărat lumea înapoi la El; acesta a fost prețul răscumpărării. Dar unde este Sângele care este stropit asupra mea? În venele Sale nu mai există Sânge, S-a scurs. Nu mai avem un Sânge firesc care să fie vărsat și stropit peste mine, așa că singurul lucru care poate fi stropit asupra mea este Viața care se afla în Sânge, iar Aceasta vine odată cu Cuvântul.

De aceea, trebuia să fie restituit Cuvântul, ca să aducă o ispășire deplină Miresei și de aceea, nu mai este o vreme posomorâtă sau întunecoasă, ci a răsărit Soarele. Aleluia!

„Cuvântul a devenit Sânge. Cuvântul a sângerat pentru voi, iar voi sunteți spălați în Cuvântul care sângerează! Cuvântul sângerează!”

Vedeți, el nu a spus: „A sângerat”, ci „sângerează.” Încă mai există o Fântână de unde este dat Cuvântul, iar Cuvântul este încă răstignit iar și iar, dar unde se adună vulturii? Unde este stârvul, unde este Sângele proaspăt. Vulturii nu se adună acolo unde este ceva vechi și stătut, ci acolo unde Dumnezeu frânge Cuvântul zilnic. Aleluia!

„...Cuvântul a fost vărsat pentru voi ca să puteți fi spălați de murdăria acestor curve și să fiți curățați și sfințiți prin spălarea cu Apa Cuvântului, ceea ce face ca mintea și inima voastră să stea cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său.”

Să mergem puțin în Fapte 13.46:

„Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă, dar, fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre neamuri.”

Pavel i-a judecat chiar acolo. El a făcut exact ceea ce a făcut Isus cu apostolii, după învierea Sa, în noua zi, când a suflat peste ei și a spus: *„Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate, iar celor ce le veți ține, vor fi ținute.”*

Astfel, Pavel a venit și a făcut exact același lucru aici, zicând: *„Voi singuri vă judecați nevrednici de Viața veșnică.”* De ce? Pentru că nu au trecut testul Cuvântului.

„Căci așa ne-a poruncit Domnul: „Te-am pus ca să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.”

Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică au crezut.” (v. 47-48).

Vedeți? Unele păcate au fost ținute, iar altele au fost iertate. Prin ce? Prin predicarea Cuvântului descoperit. Ce au adus Pavel și Barnaba? Mană proaspătă din ceruri. Ei nu au adus ceva vechi, evreiesc, ci au adus un Cuvânt proaspăt, au adus Mană proaspătă din ceruri, au adus Cuvântul și au chemat vulturii să se adune, dar unii l-au întors spatele și s-au depărtat de El, de aceea, Pavel le-a spus: *„Voi v-ați judecat singuri.”*

Să ne întoarcem la Ioan 16.7-9:

„Totuși vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi, dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite.

Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.

În ce privește păcatul, fiindcă ei nu cred în Mine.”

Ce ni se spune aici? Că va veni Duhul Sfânt, Mângâietorul. Și ce va face El? Va condamna lumea pentru păcat. De ce? Pentru că nu au crezut în El. Unde S-a dus Mângâietorul când a venit? În oameni. Și unde s-au dus oamenii aceia? Să vestească Mesajul. Astfel, când ei au răspândit Mesajul, Mângâietorul a condamnat lumea pentru păcat, din cauză că nu L-au crezut.

Să mergem acum în Efesenii 1.9-13:

„...căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale după planul pe care-l alcătuiască în Sine Însuși,

ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ.

În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voii Sale,

ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos.

Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit.”

Noi nu am nădăjduit în Hristos înainte să auzim Cuvântul adevărului, iar dacă este Cuvântul Adevărului, trebuie să fie Cuvântul întregului Adevăr, nu doar al unul adevăr spus pe jumătate.

Așadar, noi nu am nădăjduit în Hristos până când nu am auzit Cuvântul Adevărului.

Noi nu putem crede până când nu auzim, iar ceea ce auzim trebuie să fie Adevărul. Este atât de simplu. Este obligația lui Dumnezeu să dea Adevărul la copiii Săi; El este Cel care pune aceasta în poporul Său, El este Cel care ne duce din loc în loc, care ne face să lucrăm în locuri ciudate, în circumstanțe ciudate, să stăm lângă oameni neobișnuiți și să avem discuții stânjenitoare. Ce face El? Încearcă să ducă Cuvântul Adevărului afară ca să fie crezut de cineva și astfel păcatele acelui om să fie iertate. Aceasta este ceea ce face El, dar trebuie să ne folosească pe noi.

De ce vorbim cu oamenii? De ce le dăm predici? Pentru că încercăm să le iertăm păcatele. Noi nu încercăm să-i convertim la o biserică, să umplem un loc sau să convingem pe cineva să se alăture unui club, ci încercăm să-i eliberăm de păcatele lor, iar singurul fel în care pot fi eliberați de păcatele lor este să creadă Evanghelia mântuirii lor, Cuvântul Adevărului ca să poată nădăjdui, să se poată încrede în Hristos ca să le fie iertate păcatele.

Această schimbare mărturisește totul, pentru că nu este vorba despre „a câștiga încă unul în echipă.” Pe noi nu ne interesează să umplem adunarea, să avem mulți oameni, ci dorim să-i eliberăm de păcate, iar acest lucru îl face Cuvântul. El face

ispășirea, curățirea de păcat. Aceasta este spălarea făcută de Apa Cuvântului, de Sânge. Nu există nimeni și nimic altceva să poată face aceasta.

Când au ieșit din camera de sus, apostolii, cei o sută douăzeci, au fost singurii de pe pământ care puteau ierta păcatele. Nu exista nici un alt individ, nici un preot, nici o ceremonie, nici o jertfă care să fie dată, nu mai exista nimic altceva care să îndepărteze păcatele oamenilor. Singurii care puteau face aceasta erau cei o sută douăzeci care au ieșit din camera de sus în ziua de Rusalii, pentru că ei erau singurii care aveau Evanghelia, Cuvântul adevărat care avea să-i determine pe oameni să creadă, iar prin credința în Adevăr, ei aveau să fie eliberați de păcatele lor.

Prieteni, astăzi nu există nimeni care are Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii care poate ierta păcatele, înafară de Mireasa aleasă și răscumpărată a lui Isus Hristos. Noi nu avem nici un drept să punem Lumina sub un coș și s-o ascundem, ci avem responsabilitatea s-o punem pe un sfeșnic, pentru că noi posedăm Lumina Vieții. Noi nu avem o lumină, ci avem Lumina Vieții și nu o putem ascunde în spatele compromisului, a unei vieți mediocre sau a unei căi pe jumătate dreaptă, și nici nu putem spune că facem parte din Mesaj sau că Îl ascultăm. Noi avem Viața, de aceea, trebuie să dăm totul la o parte, s-o punem pe sfeșnic și s-o lăsăm să fie văzută de toți, ca să poată vedea Evanghelia adevărului și să li se ierte păcatele. Acesta este motivul pentru care Mireasa are responsabilitatea să trăiască Cuvântul deplin. Mireasa are responsabilitatea să fie diferită de toate celelalte biserici. De ce? Ce are ea? Ea are Sângele. Asemenea unui preot din vechime, ea are pe mâinile sale Sânge. Sânge pentru cine? Pentru întreaga lume? Pentru oricine vrea să vină și să bea din Apa Vieții, fără bani și fără plată. Duhul și Mireasa zic: „*Vino!*” Cum spune ea: „*Vino!*”? Viața ei spune: „*Vino!*”, mărturia ei spune: „*Vino!*”, cuvintele ei spun: „*Vino!*”, totul spune: „*Vino și bea din Apa Vieții fără bani și fără plată.*”

De curând m-am întors din Canada cu avionul și cred că v-am spus că mie îmi place să citesc pe avion. Am stat lângă un bărbat care se numea Hassan și era din Pakistan, un musulman din Pakistan, care trăia de douăzeci și ceva de ani în Canada. La un moment dat, am început să vorbesc cu el și nu știu cum s-a derulat totul, dar am ajuns să vorbim despre sămânța șarpelui. Apoi, am vorbit despre jertfe, despre jertfa animală, iar eu i-am pus întrebări despre musulmani, despre ceea ce cred ei și de ce a fost nevoie de toate acele jertfe. A urmat el cu întrebările, iar eu i-am relatat timp de cincisprezece sau douăzeci de minute ce s-a

Întâmplat în grădină. M-a ascultat cu atenție, după care a spus: „Mulțumesc că ai împărtășit aceasta cu mine”, a întors capul și a început să privească afară. Am interpretat gestul lui ca: „Te rog să te oprești!”, așa că nu am mai spus nimic.

Puțin mai târziu, am început să vorbim despre motivul pentru care mergea în SUA, ce slujbă avea, despre copiii lui și despre motivul pentru care a venit din Pakistan. Apoi, dintr-o dată mi-a pus o întrebare. Nu mai știu despre ce era, dar i-am spus că majoritatea oamenilor nu înțeleg care este scopul lor în această viață. M-a privit și a spus: „Aceasta a fost întrebarea mea dintotdeauna: „Care este scopul pentru care sunt aici?”

Atunci i-am zis: „Problema este că noi privim lucrurile din perspectiva noastră și încercăm să înțelegem care este scopul nostru aici, dar trebuie să privim totul din perspectiva lui Dumnezeu și să spunem: „Ce a vrut Dumnezeu? De ce l-a creat pe om? De ce a creat acest pământ? Ce a vrut El să facă?” Și dintr-o dată am început să vorbim din perspectiva lui Dumnezeu, despre dorința Lui de a avea o Familie, despre cum a dorit să Se facă cunoscut, despre El și atributele Sale. Dacă înainte de această discuție aș fi fost întrebat de cineva: „Cum trebuie să depunem mărturie în fața unui musulman?”, aș fi răspuns simplu: „Nu știu.” Dar dintr-o dată, Dumnezeu a preluat controlul și a mers mai departe, la un nivel mai înalt. Discuția nu a mai fost despre musulmani și creștini, ci despre ceea ce a dorit Dumnezeu, despre Dumnezeu ca Tată, despre Dumnezeu și copiii Săi, despre Dumnezeu și atributele Sale; totul a fost numai despre El, despre ceea ce s-a întâmplat cu Planul Său și cine l-a stricat. Am vorbit timp de două ore, iar în timp ce ne pregăteam pentru aterizare, Hassan a spus: „Vreau să-ți spun că dintre toate zborurile pe care le-am avut, acesta a fost cel mai plăcut.” „Și pentru mine”, am răspuns eu.

Dintr-o dată am devenit foarte bucuros pentru Hassan, pentru că ceea ce aveam eu era Sângele, era Lumina Vieții, era Cuvântul care-i putea ierta toate păcatele; eu aveam răspunsul la toate întrebările sale, Apa care îi putea potoli setea. Atunci am înțeles că noi avem ceea ce îi trebuie lui Hassan și celorlalți ca el; este în noi și clocotește, iar el a început să bea. Astfel, noi devenim izvoare de Apă Vie din care curge Apă.

Tot ce a trebuit să fac a fost să-i dau ceea ce am, iar ceea ce am eu sunt Cuvintele Vieții Veșnice care sunt Duh și Viață. Eu mă rog pentru Hassan și cred că mă voi mai întâlni cu el.

Ce avem noi? Viața. Aceasta este Răsăritul Soarelui, este înviere, este răpirea.

Prieteni, noi nu o așteptăm, ci suntem în ea. Noi nu așteptăm să se întâmple ceva, pentru că se întâmplă deja. Noi nu-i invităm pe oameni să vină aici, să stea pe bănci și să aștepte o zi în care se vor deschide cerurile și vor auzi o trâmbiță care va spune: „Veniți sus!” Nu! Noi facem parte din aceasta. Învierea este în voi. Noi ne aflăm în ciclul răpirii, glasul nostru face parte din ciclul răpirii! Este timpul să avem încredere în ceea ce suntem, la fel de multă încredere ca Pavel și Barnaba care știau cine sunt și la fel ca Petru care știa cine era și ce posedă.

Pavel putea să stea în fața judecătorilor și a împăraților, putea merge în piețe și să vorbească în fața sărmanilor pentru că poseda Viața, Lumina, pentru că avea Sângele, pentru că era un preot care oferea Sângele Ispășirii la oricine dorea să primească ispășirea păcatelor.

Vreți să vă fie ispășite păcatele? Vreți să fiți eliberați de păcat? Noi avem un Cuvânt, Cuvântul însângerat care sângerează, iar Sângele mai curge încă din acest Cuvânt. Este Stânca ce a fost lovită din nou în această generație. Mergeți la Stâncă și beți din Apa veșnică a Vieții!

În „Răsăritul Soarelui” scrie:

„...Paștele, Taina descoperită a lui Dumnezeu ca și cum a fost atunci, sau Viața după moarte. Acum, noi suntem vii, noi cei care odinioară am fost morți în păcat și nelegiuire. Adevărata Pecete a Paștelui a frânt moartea din jurul meu, iar eu sunt viu.”

Putem spune și noi aceasta? Putem spune: „Eu sunt în înviere”? Putem spune: „Eu fac parte din răpire, mă aflu în ciclul răpirii. Aceasta are loc chiar acum”? Eu am înviat din morți. Amin.

„La început, Pecetea Paștelui cu care a fost pecetluit El, a rupt pecetea pecetii romane. Când a murit, omul a fost pierdut, dar El a rupt pecetea și a dezvăluit taina. Acum, Dumnezeu a rupt, prin Duhul Sfânt, pecetea din jurul vieților noastre, iar Hristos este descoperit pe măsură ce trăiește în noi, pentru că acum am fost aduși la Viață cu El.”

Vedeți? **Nu a fost numai ruperea Pecetilor, ci a fost ruperea pecetii noastre.** Acest Cuvânt a venit ca să rupă pecetea din jurul vieții noastre, ca să

descopere cine suntem cu adevărat.

Fratele Branham a spus: „Ce înseamnă ruperea unei Peceti? Este o întrebare bună. Ruperea unei Peceti înseamnă a-L descoperi pe Hristos, iar acum, El rupe Pecetea din viața voastră, Pecetea vieții voastre, pentru că voi ați fost pecetluiți sub natura voastră umană, sub nașterea din mamă și din tată.”

„Eu m-am născut în data cutare, în locul cutare.” Pecetea aceasta trebuie să fie ruptă pentru că nu aceasta arată cine suntem cu adevărat. Nici certificatul nostru de naștere nu ne identifică cine suntem, nici mama și tatăl nostru pământesc. Noi trebuie să știm Cine este Tatăl nostru în ceruri, trebuie să știm de unde provenim de la început, care este originea noastră, pentru că certificatul nostru de naștere nu arată aceasta. Pecetea aceea trebuie să fie ruptă, pecetea gândirii firești, a vieții firești, ca să vedem cine suntem cu adevărat.

În zilele noastre, Dumnezeu a venit și ne-a adus un profet prin care a rupt Pecetele, ne-a arătat întoarcerea lui Hristos și ne-a descoperit cine suntem noi, pentru că la cine vine Capul? Capul vine la Trup, iar dacă puteți primi Căpetenia, înseamnă că faceți parte din Trup. Atunci, descoperirea Pecetii a șaptea rupe, de fapt, pecetea de peste voi, pecetea voastră.

Noi am fost pecetluiți cu o înțelegere firească în mintea noastră, cu întuneric, dar în ziua învierii, El a rupt Pecetea romană a ideilor omenești și a înțelegerii firești și ne arată cine suntem cu adevărat. De ce? Deoarece Capul vine numai la Trup.

De ce voi credeți în timp ce alții nu pot s-o facă? De ce voi iubiți aceasta atât de mult? De ce atunci când alunecați, Cuvântul acesta vă muștră până când vă pocăiți? De ce nu sunteți la fel ca ceilalți? De ce nu puteți face compromis? De ce nu puteți face un pic din asta și un pic din cealaltă? De ce nu puteți bea puțin, iar apoi să mergeți la biserică, să petreceți un pic și apoi să mergeți la biserică? De ce nu puteți face ca ceilalți? Pentru că Cuvântul acesta a rupt Pecetea care se afla asupra vieții voastre și ați putut înțelege: „Eu nu sunt doar un om care merge la biserică, ci sunt parte din Isus Hristos, sunt doamna Isus Hristos. Capul a venit la Trup, iar eu nu mă pot îndepărta de acest Cuvânt. Îl cred, Îl doresc și vreau să-L trăiesc. Când greșesc, încă doresc să-L trăiesc. Când fac ceva greșit, mă pocăiesc. Când nu pot găsi în mine puterea să biruiesc, încă doresc să biruiesc.” De ce? Pentru că iubim Cuvântul, iar prin faptul că a fost ruptă Pecetea, știm cine suntem.

Acum, viața firească, trecerea sub pecetea gândirii firești, nu mai funcționează

deloc, pentru că Pecetea a fost ruptă, iar noi am fost înviați de sub denominaționalismul mort, în care am fost morți în păcat și nelegiuire și am fost înviați la Viață. Vedeți, odată ce am ajuns la Viață, noi nu ne mai putem întoarce la moarte. Aleluia!

Fratele Branham a spus tot în „Răsăritul Soarelui”:

„Oh, nu sunteți bucuroși? Eu sunt atât de bucuros! Cu mult timp în urmă, acolo jos, Pecețile au fost rupte într-o dimineață, iar eu am înviat cu El, o făptură nouă. Puterea Lui de aducere la Viață, Fiul a înviat.”

Ce este deschiderea Peceților? Descoperirea lui Hristos. Ce este deschiderea Peceții voastre? Descoperirea lui Hristos. Care este Taina lui Dumnezeu descoperită? Hristos. Care este Taina pe care a descoperit-o îngerul al șaptelea? Hristos. Ce suntem noi? Hristos. Ce se descoperă când este ruptă pecetea noastră? Hristos. Aleluia!

În Epoca Bisericii Laodicea citim:

„Vița falsă a ajuns la maturitate deplină în această epocă, iar rodul ei se va maturiza și se va coace. Așa este. Acest duh rău, plin de nelegiuire al bisericii va fi descoperit... iar capul ei va fi Antihristul, duhul nelegiurii. Toate acestea sunt adevărate, iar dacă sunt adevărate, înseamnă că trebuie să fie adevărat și că Biserica Mireasă se va maturiza, iar coacerea ei va fi identificarea ei cu Domnul, prin Cuvânt.”

Așadar, care este dovada coacerii Ei? Că se va identifica cu Domnul prin Cuvânt. Aceasta înseamnă că Mireasa se potrivește cu Cuvântul. Cu alte cuvinte, Viața ei reflectă Cuvântul, ceea ce înseamnă că Viața ei este o manifestare a Scripturilor, Cuvântul făcut viu. Deci, identificarea ei este Cuvântul făcut trup din nou; aceasta este identificarea coacerii ei.

„Dacă biserica falsă a ridicat o forță politică, o forță fizică, demoni ai întunericului cu tot felul de puteri viclene și diabolice care pot veni împotriva Viței adevărate, Vița adevărată cu plinătatea Duhului Cuvântului va face aceleași fapte ale puterii pe care le-a făcut Isus. Atunci, Ea se va apropia de Piatra de încheiere, va deveni ca El, prin Cuvânt, iar Isus va veni la Mireasă, ca Mire și vor deveni una, manifestarea fizică a ceea ce v-am spus sau am văzut în jurul nostru.

Mișcarea ecumenică este deja reală, dar este o realitate și faptul că un profet trebuie să aducă pentru ultima epocă un Mesaj de la Dumnezeu care va merge înaintea celei de-a doua veniri a Domnului, pentru că prin Mesajul său, inimile copiilor vor fi întoarse înapoi la credința părinților de la Rusalii."

Ceea ce vreau să rețineți este că „odată cu restituirea Cuvântului va veni și restituirea puterii.”

Spuneți-mi, la ce ne-ar folosi dacă ni s-ar restitui Cuvântul, ni s-ar arăta Cine este Dumnezeu, ce așteaptă El, cum trăiește, care este Legea Sa, dar nu ni s-ar da nici o putere să trăim Cuvântul? Noi nu o putem face prin propria noastră putere, nu putem să-L manifestăm pe Hristos prin simplul fapt că ne străduim, ci este nevoie ca dacă Dumnezeu a restituit Cuvântul Său, să ne dea și puterea ca să-L trăim, iar cu Cuvântul vine și puterea.

Astfel, când Dumnezeu ne descoperă că nu trebuie să ne tăiem părul, ne dă și putere să nu-l tăiem; când ne descoperă că nu mai trebuie să urmăm aceste tradiții omenești, ne dă și putere să ne îndepărtăm de ele; când ne descoperă Cuvântul, ne dă și putere să-L trăim.

Prieteni, nu vă temeți să umblați cu Cuvântul, pentru că El a adus înapoi puterea; Bisericii i-a fost restituită puterea să trăiască Cuvântul deplin, să ne punem mâinile peste bolnavi ca să fie vindecați, etc. Este puterea care ne schimbă viețile ca să trăim Viața lui Isus Hristos, este aceeași Viață pe care a trăit-o și prima Biserică. Noi o putem trăi, iar pentru aceasta trebuie doar să primim Cuvântul și să-L lăsăm să ne dea putere.

În predica „Lucruri care vor veni”, scrie:

„Dacă suntem atributele lui Dumnezeu, noi nu putem trăi prin crezuri, nu putem trăi prin denominaționalism, ci trebuie să trăim prin Cuvânt pentru că Mireasa face parte din Mire, așa cum fiecare soție este parte din soțul ei.

Așadar, noi trebuie să fim acel Cuvânt Mireasă. Și care este acel Cuvânt Mireasă? Manifestarea acestui ceas, Mireasa, nu un crez sau o denominațiune, ci un reprezentant viu al lui Dumnezeu, un atribut viu al lui Dumnezeu, arătând lumii atributele lui Dumnezeu în forma Miresei care trebuie să fie exprimată în ceasul în care trăim acum.”

Cum este exprimat Dumnezeu? În forma Miresei.

Prieteni, nu există nici un alt loc spre care să-i îndreptăm pe oameni. Nu există nici o altă cale, nici un alt loc în care să mergem, nu există nici o altă cale pentru iertarea păcatelor. Nu există nici un alt loc în care putem ajunge la răscumpărarea deplină, niciunul.

Noi avem Sângele, noi suntem o Fântână a Vieții, o avem, iese din pântecul nostru, este Apa Vie, noi suntem Apa, preotul, noi suntem cei care avem Sângele, ispășirea. Nimeni altcineva nu o are.

Prieteni, noi nu trebuie să ne temem, ci trebuie să înțelegem ceea ce avem: Lumina Vieții, Cuvântul orei, Sângele lui Isus Hristos, Viața care era în acel Sânge. Trebuie să umblăm cu îndrăzneală fiindcă știm că avem și putem împărți Viața. Cum vine Viața? Prin Trup. Unde este Sângele? În Trup. Este același lucru. Trebuie să fie Trupul lui Hristos, manifestarea Sa, trebuie să fie Hristos în forma Miresei. Este Isus Hristos Însuși, învierea Fiului. Unde? În trupul Său. Noi o avem, dar trebuie să ne comportăm ca atare, trebuie să credem că o avem pentru că Dumnezeu ne ridică mai sus.

În „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită” citim:

„Oh, diavolul urlă în legătură cu aceasta!”

De ce urlă el? „Pentru că adevărul manifestat al făgăduinței Cuvântului este numai în Ea.”

Nu Îl puteți găsi la bapțiști sau în altă parte, ci doar în Ea, deoarece Capul vine numai la Trup.

Învierea are loc numai în Trup, Răsăritul Soarelui este numai în Trup, Lumina Vieții este numai în Trup și Viața Sângelui este numai în Trup, de aceea, nu putem avea parte de aceasta nicăieri în altă parte. Este numai în Ea.

De aceea urlă diavolul. De ce sunt mânioși oamenii pe voi? Nu pentru că mergeți la o biserică diferită. Ei sunt obișnuiți cu aceasta, sunt învățați să treacă cu vederea și să accepte aceasta. Nu au nimic împotriva dacă nu îți tai părul, nici dacă porți sau nu porți un acoperământ și nici dacă iei Cina sau nu o iei. Ei n-au nici o problemă cu aceasta, dar dacă spuneți: „Acesta și numai acesta este Adevărul”, atunci vă urăsc.

Vreți să vedeți venind la suprafață un duh religios? Când îi spuneiți cuiva că este greșit și că există o singură cale dreaptă, dintr-o dată veți vedea cum va ieși la suprafață un duh religios care vă va ataca. Cum este posibil așa ceva?

„De ce mă urăști? În urmă cu cinci minute totul era în ordine.” Pentru că nu sunt ei, oamenii, ci este un duh care se află în spatele lor. Dar de ce urlă diavolul?

„Pentru că adevărul manifestat al făgăduinței Cuvântului este numai în Ea.”

Isus a spus: „Dacă Eu scot diavolii afară prin degetul lui Dumnezeu, voi cu ce îi scoateți?” Vedeți, El a stat singur, iar Biserica Sa va sta singură.”

Va veni o zi în care adunarea locală la care mergi sau prietenul tău creștin de la serviciu nu va mai sta alături de tine. Va veni un timp când cel cu care aveai cândva discuții, cu care ai mers la rugăciune și ai participat la studii biblice, nu va mai sta lângă tine. De ce? Pentru că așa cum a spus fratele Branham, „**Mireasa trebuie să stea singură, așa cum a trebuit să stea Isus singur.** Când a trecut prin încercare, chiar și apostolii Săi s-au îndepărtat de El, iar Mireasa trebuie să stea și Ea singură.

Nu vă lăsați prinși de alte lucruri, ci stați pe Cuvânt și numai pe Cuvânt.”

„*El a stat singur și Biserica Sa stă singură. Ea nu este agățată de nimic. El a fost identificat de Dumnezeu ca fiind un trup în care locuia Dumnezeu, iar Biserica este identificată ca Trupul Său, făcând același lucru. Ea este Trupul Său, Adevărul manifestat al Cuvântului Său făgăduit pentru zilele din urmă.*”

Ea este El. Nu există nici o altă cale! Ea este El, și Ea și numai Ea stă pe Cuvântul Său.

Credeți că vom avea pe altcineva care să stea cu noi pe aceasta? Nicidecum! Mireasa este singura care a primit Mesajul, care crede în venirea Domnului, care crede că Norul acela a fost Domnul nostru, Îngerul puternic care a coborât, Pecițile care s-au deschis, Hristos care a venit să ia chip în Mireasa Sa, fiindcă Ea este singurul loc în care locuiește Hristos.

Credeți că veți determina pe altcineva să stea cu voi pe aceasta? Nu! Eu voi sta la fel ca Pavel și mă voi închina Tatălui meu pe calea pe care ei o numesc „erezie”.

Mireasa va sta singură, va sta ca un preot, după rânduiala lui Melhisedec, cu

Sângele pe mâinile Sale. Lumea va respinge Sângele lui Isus Hristos, dar Mireasa Lui Îl poartă.

„De aceea, urlă diavolul. Aceste organizații mari vor ridica ceva pentru a o reduce la tăcere, dar nu o vor face niciodată. Ea va fi luată sus, nu va fi redusă la tăcere. Acum, Ea este înviată prin puterea Cuvântului legitimat care i-a fost făgăduit. Amin!”

Ei nu ne pot reduce la tăcere, fiindcă suntem deja înviați. Nu ne pot opri să ne manifestăm pentru că ne manifestăm deja. Nu ne pot ucide pentru că suntem vii în vecii vecilor. Ei nu ne pot omorî, nu ne pot reduce la tăcere și nu ne pot face nimic. Poate ne vor răni trupul puțin, dar este doar un trup, nu sunt eu.

Pecețile au fost rupte și eu știu cine sunt, știu că nu sunt omul acesta care se vede. Pecețile au fost rupte, așa că înțelegerea firească nu mai există. Acum, știu cine sunt, știu că sunt acest Cuvânt, și stau pe Cuvânt și numai pe Cuvânt, iar dacă va trebui să stau singur, voi sta singur. Este Fiul înviat. Unde strălucește El? În Mireasa Sa. Să nu lăsați pe nimeni să vă sperie sau să vă reducă la tăcere pentru că noi avem ceea ce au nevoie ei.

A fost un timp când spuneam: „Sunt în ordine pentru că merg la o biserică bună. Îl iubesc pe Isus, deci sunt bine”. Dar nu sunt bine pentru că Viața a venit în Trup, iar dacă vrem să avem Viața veșnică, trebuie să venim în Trup.

Diavolul urlă pentru că nu-i place că manifestarea acestui ceas este în Mireasă și numai în Mireasă. Dar nu ne vor putea reduce la tăcere.

Prieteni, nimeni nu va găsi Calea fără acest Adevăr. Ei nu au nevoie de noi, ci de Adevăr. Nu suntem noi. Noi nu putem judeca, dar se judecă ei singuri. Cuvintele pe care le-a spus Isus i-au judecat pe cei din timpul Lui, iar astăzi este la fel. Dacă cineva aude acest Cuvânt și Îl respinge, s-a judecat deja singur.

Prieteni, nu depinde de noi să-i facem pe oameni să creadă. Noi suntem aici, dar Isus a zis: „Nu știți că sfinții vor judeca lumea?” Credeți că aceasta este valabil pentru viitor? Noi suntem aici.

Vă amintiți Norul care a apărut în anul 1963? Vă amintiți că era alb, că era o perucă albă? Acela era Judecătorul, Autoritatea supremă, Divinitatea. Unde a mers acel Nor, acea Divinitate, acel Judecător? În Trup, în Mireasă, iar acum, Ea judecă

lumea. Coacerea voastră judecă lumea, iar la coacerea voastră, fiecare alt rod din câmp trebuie să ajungă la coacere. Totul ajunge la maturitate deplină sub această Lumină. Este adevărat?

Așadar, dacă Mireasa ajunge la maturitate, trebuie să ajungă la maturitate deplină și vița falsă și orice altceva. De ce vedem ecumenismul avansând nebunește? De ce vedem guvernele mergând în același fel? Ce se întâmplă? Toate acestea ne arată că Mireasa ajunge la maturitate deplină. Noi judecăm deja pământul prin simplul fapt că trăim și manifestăm Cuvântul. De fapt, nu noi judecăm, ci Cuvântul pe care Îl avem. Noi nu vrem să piară nimeni, dar dacă nu le oferim Cuvântul, ei vor muri din pricina păcatului. Numai Cuvântul poate ierta păcatul, iar noi dorim să-L dăm tuturor.

Astfel, folosim fiecare ocazie care ni se dă, fiecare ușă care ni se deschide, pentru că dorim să dăruim Cuvântul, Cuvântul care sângerează, Ispășirea, Viața, pe Isus Hristos, șansa la Viața veșnică.

Soarele a răsărit, dar unde strălucește? În voi și în mine. El strălucește în strălucire și Lumină. Să-i invităm pe oameni înăuntru.

Slăvit să fie Domnul! Amin!

-